

Devintas skyrius

Nora niekam nepasakojo, kas nutiko pas Džibnius, nei to, kad nusprendė parduoti namą ir persikelti į Dubliną kartu su berniukais. Ji nusišypsojo pagalvojusi, kaip jie reaguotų pamatę iškabą PARDUODAMA ar skelbimą kokiame nors laikraštyje. Nusiuntė panelei Kevenak žinutę, jog serga, nebesivargino nusiųsti žinutės dar ir Viljamui ar Pegei, ar Elizabet ir pranešti, kad ji į darbą nebegriš. Jie turės išsiaiškinti patys. Vargu ar jiems tai svarbu, nors gal ir nenorės, kad žmonės mieste sužinotų, kaip blogai elgėsi su ja darbe. Ji žinojo, kad Konoras papasakojo Fionai, bet Fiona jos apie tai neklausinėjo.

Spalio pabaigoje, vieną penktadienio vakarą, kai namie buvo ir Fiona, ir Onija, atvažiavo Una ir visoms parodė savo sužadėtuvių žiedą. Nora tuo metu jau viską žinojo iš Elizabet. O ir Ketrin, kai Nora paskambino jai iš būdelės prie Beko gatvės, pasakė jai, kad Una ir Semas buvo pas ją apsilankę. Juodviem su Marku Semas patiko. Ji dar pridūrė, kad Una jai papasakojo, kaip jaudinasi, kad reikės pranešti apie sužadėtuves Norai. Ketrin sakė, kad Una nežinojo, kaip Nora reaguos, nes praėjo tiek nedaug laiko po Moriso mirties. Nora aplankė ir teta Džozė, ji pasakė, kad Una ketina tekėti už Semo per Naujuosius metus ir vienintelis jos rūpestis – kaip Nora reaguos į šią naujieną.

– Tavo seserys tavęs bijo, – pasakė Džozė. – Visada bijojo. Nežinau, kas yra.

Nora pradėjo netekti kantrybės su savo seserimi, tiek ji, tiek jos sužadėtinis kėlė jai susierzinimą, bet ir truputį pralinksmino naujiena, papasakota Elizabet apie Uną ir Semą, kaip jie raitė kojas per šokius Veksforde ir Roslere tarsi perpus jaunesni.

– Ak, ir apie žiedą viską girdėjau, – sakė ji, kai Una priėjo ir jai parodė. – Esu tikra, Tarai Reigan jis patiko, bent jau ji taip sakė.

– Tikriausiai tau papasakojo Elizabet Džibni.

– Visas miestas man papasakojo, – atšovė Nora.

– Tara Reigan tokia kvaila.

– Ji atpažįsta gerą žiedą, vos jį pamačiusi, – pasakė Nora.

Una pažvelgė į Fionaį ir Oniją tokiu žvilgsniu, lyg sakytų, jog visada žinojo, kad bus sunku.

– Šiaip ar taip, tai puiki žinia. Ketrin man sakė, Džozė irgi. Visi man sakė. Tad aš viską apie tai žinau. Sveikinu!

Una nuraudo.

– Kelis kartus tave pamačiusi norėjau pasakyti, bet paskui nusprenddavau dar luktelėti, ir taip viskas likdavo.

– Ak, kam čia skubėti. Kaip jau sakiau, visas miestas apie tai šneka, tad man tereikėjo išeiti pro duris, kad tai sužinočiau.

Ji matė, kad Una nori sprukti, bet juk atvyko į jų namus gauti Noros pritarimo ir padaryti tai esant sušvelnintai atmosferai, greta Fionos ir Onijos. Una troško, pamanė Nora, paskambinti Ketrin ir Džozei ir pasakyti, kad galiausiai išklejo savo seseriai naujieną ir dabar jau viskas eisis lengvai. Nora jautė visų jų šnekų apie ją svorį, jų manymo, kad ji prieštaraus savo sesers santuokai ar įgels Unai. Dabar norėjo pasakyti jai ką nors naudingo, gero, bet negalėjo sugalvoti, ką. O kartu troško, kad

jos trys išeitų, abidvi mergaitės į viršų ar į kitą kambarį, o Una išvyktų namo. Kuo ilgiau jos užsibuvo, kažko iš jos tikėdamosi, tuo labiau Nora jautė tam tikrą pyktį, kuris, kiek suprato, kilo dėl susidūrimo su panele Kevenak ir miego stokos, kenčiamos nuo pat išėjimo iš darbovietės. Tačiau tą pyktį skatino ir pati Una, ir Fiona su Onija.

– Girdėjau, jis dirba banke, – pasakė Nora. – Ar jis vadybininkas?

– Ne, – atsakė Una.

– Esu girdėjusi, kad geriausieji jauni tampa vadybininkais.

– Tai labai atsakingas darbas, – pridūrė Una.

– Ar dėl to jis iki šiol nesusituokė?

Una pasiėmė rankinę ir atsistojo.

– Aš manau, kad iki šiol jis nesutiko tinkamos moters, – pasakė Fiona. – Kol nepamatė Unos.

– Suprantu, – pritarė Nora.

Ji suprato, kad nuėjo per toli. Dar kartą pamėgino sugalvoti, ką čia greitai pasakius, kad visos atsipalaiduotų ir padėtis pagerėtų, bet galvoje buvo tuščia. Onija perėjo per kambarį ir išėjo.

– Bet tai puiki žinia, – sakė Nora. – Tikrai norėčiau su juo susipažinti.

Una pamėgino nusišypsoti. Fiona stebeilijo į Norą.

– Tai gal aš jau eisiu, – pasakė Una.

Ji išėjo iš kambario, paskui ją nusekė Fiona.

Pirmadienio rytą užsuko ponias Vilan, Donalą nuvedė ją į galinį kambarį.

– Turiu jums žinią nuo pačios Pegės Džibni. Ji sakė, kad norėtų su jumis pasimatyti rytoj po pietų. Jeigu jums tiktų trečią valandą, sakė ji, būtų puiku, jei ne, tada ketvirtą.

– Ak, ponია Vilan, aš nesijaučiu taip gerai, kad galėčiau kur nors eiti.

– Ir Elizabet jūsų pasiilgo. Liepė man pranešti.

– Suprantu. Bet nesijaučiu taip gerai, kad galėčiau išeiti iš namų.

– Tad ką turėčiau pasakyti poniai Džibni?

– Kad aš nesijaučiu tokia sveika ir negaliu išeiti iš namų, bet gražu, kad užsukote ir kad mudvi išgėrėme arbatos.

– Aš negalėjau, ponია Vebster.

Nora tvirtino, kad būtinai užplikys arbatos. Jai dar kartą šovė mintis, jog Džibniams galėjo nepatikti, kad visi sužinos, kaip jie ieškojo priekabių, bendraudami su Moriso Vebsterio našle, ir išvarė ją namo. Ji nežinojo, kuo vardu ta jauna mergina, kuri tapo paskutinės scenos su panele Kevenak liudininke, bet įsivaizdavo, kad bus papasakojusi visiems įstaigos darbuotojams. Netrukus žinia pasieks kelis miestelio žmones, kurių nuomonę Džibniai turbūt labai vertino.

Atnešdama padėklą į kambarį, ji pasistengė atrodyti žvitri ir visiškai sveika. Vylėsi, kad ponია Vilan praneš Džibniams nepatikėjusi, jog ponია Vebster negaluoja.

Po dviejų dienų atvyko vienuolė Toma. Ji atrodė dar silpnesnė, glėžnesnė, negu tą vakarą Belikonigare, pajūryje.

– Norėjau pasimatyti su jumis, kol berniukai negrįžo iš mokyklos, – pasakė vienuolė, atsisėdusi į krėslą galiniame kambaryje. – Taigi aš viską išsiaiškinau. Jūs nustebsite, kas atėjo į vienuolyną. Niekas mūsų neaplenkia. Na, gal šis tas, bet dažniausiai tai, kas mūsų nedomina. Taigi, aš viską išgirdau, netgi apie tas žirkles. Ji irgi yra Dievo vaikas, ta Frensė Kevenak, ir labai šventa. O, kad žmonės žinotų! Taigi aš pasikalbėjau su Pege Džibni, ir galbūt ji pati jums atskleis, ką jai pasakiau. Pegė

visus subūrė, pakvietė savo šeimą ir panelę Kevenak. Keista, kad jie visi jos bijo. Nežinau, kodėl, juk ji labai švelni. Jos tėvas iš Milhauzo, aš jį taip pat pažinojau. Ji gali papasakoti jums visą istoriją. Pasakiau jai, kad ji gali tai padaryti. Niekam nėra to pasakojusi, bet aš manau, kad nori jums papasakoti. Galite nueiti rytoj su ja pasimatyti.

– Aš nebenoriu ten grįžti.

– Ji turi jums naują pasiūlymą, neatmeskite jo. Ir aš turiu jums pasakyti dar šį tą. Gal galėtumėte būti maloni savo seseriai?

– Kaip jūs tai sužinojote?

– Ji atėjo į mažutę mūsų koplytėlę, kur buvote užėjusi ir jūs po Moriso mirties, kai norėjote išvengti žmonių. Aš su ja mačiau, visada jai simpatizavau, kai ji liko viena po jūsų motinos mirties.

– Ir ką ji apie mane pasakė?

– Nieko ypatingo, labai mažai. Bet to pakako. Tad dabar turiu eiti, nes laukia daug darbų. O jums reikia padaryti du dalykus. Pasimatyti su Pege ir pasirūpinti Una. Ir galbūt už mus visus pasimelsti.

Ji lėtai nužingsniavo į koridorių.

– Nežinau, ką ir sakyti, – pratarė Nora. – Man nepatinka, kad žmonės žino apie mano reikalus.

– Ir jūsų mama tokia buvo. Pažinojau ją dar tada, kai dainavo. Buvo nuostabi dainininkė, bet puikybė ar nemėgimas žmonių, kurie žino jos reikalus, padarė ją tokio sunkaus būdo. Ir nedavė jai nieko gero. Taigi jūs kitokia. Esate praktiška. Ir mes visi turime būti už tai dėkingi.

– Jūs norite, kad rytoj nueičiau pasimatyti su Pege Džibni?

– Taip, Nora, trečią ar ketvirtą valandą, ar pusę keturių.

– Tuomet nueisiu.

– Ir pasikvieskite Uną ir jos sužadėtinį į svečius, kad susipažintų su berniukais. Vestuvės yra labai linksmas įvykis, jie gali džiaugtis, tai išgirde.

Nora atidarė jai paradines duris, ir vienuolė, leisdamasi laipteliais, pasakė:

– Viliuosi, kad danguje viskas paprasčiau. Pasimelskite, kad danguje viskas būtų paprasčiau.

Ponia Vilan, atidariusi jai duris, paaiškino, kad pasakė Pegė Džibni, esą Nora per silpna ateiti.

– Ar pasakyti jai, kad jums pagerėjo? – paklausė ji, imdama Noros palta.

– Jei norite.

Pegė Džibni sėdėjo tame pačiame krėse kaip ir anąkart. Greta negulėjo nei knyga, nei laikraštis. Nora svarstė, ar ji kasdien čia sėdi tokiam pritemdytame kambarielyje, už lango siūruojant visžaliams medžiams, gododama savas gudas, o ponia Vilan retkarčiais atneša jai arbatos.

– Štai mes ir vėl susitinkame, Nora, – tarė ji, tarsi gydytojas pacientui, kuris atėjo, kad jam nuimtų tvarsčius ir pamatuotų kraujospūdį.

Nora šaltai į ją pažvelgė.

– Šiame name buvo kilęs karas, – pasakė Pegė. – Elizabet pradėjo labai griežtai kalbėti, bet, žinoma, aš kaltinu Tomą. Tai yra būdas apkaltinti savo vyrą jam to nepasakant. Viljamui Džibniui Vyresniajam jau visko gana, visų tų rengiamų pokyčių, net ir be kaltinimų. O Tomas gali juos atlaikyti.

– Pegė, aš nesuprantu, ką jūs sakote, – prisipažino Nora.

Pegė prisidėjo pirštą prie lūpų, atsistojo, tvirtai žengė prie durų ir staiga jas atidarė.

– Mege, dabar mums reikia privatumo, – pasakė Pegė. – Jei vėliau norėsime arbatos, susirasiu jus virtuvėlėje.

Ji vėl sugrįžo ir klestelėjo į krėslą.

– Nora, galite man pasakyti viską, ką tik norite. O tada aš pasakysiu jums.

– Nieko nenoriu, – pratarė Nora.

– Sesuo Toma pasakė, kad turiu įkalbėti jus nebesididžiuoti, nusileisti ant žemės.

– Aš nieko nenoriu, dėkui jums.

– Visi, išskyrus Elizabet, sako, kad panelė Kevenak yra neįkainojama įmonės vadybininkė. Ji pažįsta kompaniją kaip nuluptą, todėl jai nereikia nieko užsirašyti. Ji būna užgauli, šiurkšti, bent jau man taip sakė, nes jeigu tokia nebūtų, visko nesutvarkytų. Mano vyras ir Tomas mąsto apie jos pasaulį. Mano nuomone, ji akiplėša ir pikta, kapringa, bet niekas manęs nesiklauso, tad net Elizabet nežino, kad jai pritariu. Pasakiau, kad nieks manęs nesiklauso, bet dažniausiai aš nustatau taisykles šiuose namuose. Pirmiausia aš uždarysiu virtuvę. Jie galės valgyti, kur panorėję, bet čia nieko negaus. Ir tada palauksiu. O paskui jiems pasakysiu, ko noriu, ir tai gausiu. Tad jums tereikia man pasakyti, ko jūs norite.

– Noriu dirbti tik rytais ir kad man vadovautų tik Tomas ir Elizabet, o panelei Kevenak nebūtų leista į mane net pažiūrėti. Manau, galiu nudirbti tiek pat daug darbo, bet man gali reikėti trupučio pagalbos. Sutinku, kad man šiek tiek sumažintų algą, bet nedaug.

– Sutarta, – pasakė Pegė Džibni. Atvykite į darbą pirmadienį anksti ryte, galite atvažiuoti kartu su Elizabet.

– O kaip su tuo susijusi sesuo Toma?

– Tai ilga istorija, Nora, viskas prasidėjo labai seniai.

– Ar tada, kai jūs draugavote su Viljamu?

– Jūs vienintelė žinojote, nes Viljamas sakė, kad nugirdote ginčą tarp jo ir tėvo. Mes visada vertinome, kad jūs niekam to nepapasakojote. Aš turėjau išvykti į Angliją. Taip sakė Viljamo tėvas. Jūs tą žinote. Taigi nuėjau pas Šv. Jono seseris ir paklausiau, kur galėčiau išvažiuoti. O sesuo Toma tuo metu kaip tik buvo atvykusi gyventi į tą vienuolyną. Ak, ji labai skyrėsi nuo kitų seserų. Ji dirbo Anglijoje, suprantate, ir buvo visko mačiuisi, pas ją ateidavo airės mergaitės. Ji dirbo Maiklui Kolinsui, suprantate. Vienuolės buvo labai geros ir diskretiškos pasiuntinukės, o ji buvo viena iš jo pasiuntinukių. Ar ji niekada jums apie tai nepasakojo? Na, žinoma, ne, juk jūs priklausėte Airijos respublikonams.

– Morisas priklausė, ir Džimas. Džimas tebeprklauso.

– Turbūt kaip tik dėl to ji galėjo neužsiminti apie Maiklą Kolinsą. Šiaip ar taip, ji atvyko čionai ir kaip tik šiame kambaryje pagrasino Viljamo tėvui. Pasakė, kad nueis pas vyskupą, kurį gerai pažinojo ne vienus metus, ir jie uždarys visas bažnyčios sąskaitas, susijusias su Džibniais. Pasakė, kad prašysianti vyskupo asmeninės paslaugos užsukti į jų namus, jeigu reikalas nebus išspręstas taip, kaip ji norėtų. Mudu su Viljamu turime susituokti, pasakė ji, kaip tik to ji ir norinti, nors Džibniai ir maną, kad aš nesu pakankamai gera pora. Taip ir baigėsi mūsų problemos. Aš tada pasakiau seseriai Tomai, kad jeigu kada nors jai ko nors reikės, tegu kreipiasi į mane. Ir visus tuos metus ji laukė. Tad suprantate, kodėl negaliu jai atsakyti. Jeigu ne ji, Viljamas Jaunesnysis būtų likęs našlaityne arba būtų įvaikintas Anglijoje, o kur būčiau aš, net nežinau.

– Maiklas Kolinsas – tikras geradaris, – pasakė Nora.

– Ji kelis kartus man tai sakė. Regis, kaip tik jis ir šelpia, maitina tas vienuoles.

– O dabar, regis, mus maitina jos ranka.

– Pirmadienį ryte ateikite į darbą ir išgerkite kavos su mani mi ir Elizabet. Mes dažnai rytais geriame kavą. Pastarosiomis dienomis Elizabet labai greita, energinga. Nežinau, kas jai. O gal tai geras ženklas.

Nora suprato, kad ji niekam neturėtų pasakoti, kas nutiko. Kai šeštadienį ji pasikvietė Uną, tepasakė, kad perėjo pas Džibnius dirbti pusę dienos, nes visą dieną dirbti jai per sunku. Pajuto iš Unos reakcijos, kad ši girdėjusi apie jos kivirčą su Frense Kevenak.

Buvo sutarta, jog kitą savaitę kuri nors vakarą Una ir Semas nusiveš ją į golfo klubą išgerti.

Kai ji pasakė berniukams, kad dirbs tik pusę dienos, jie žiūrėjo taip pat įtariai, kaip ir į bet kurią naujieną apie kokius nors pokyčius. O kai pasakė, kad vieną vakarą paliks juos ir važiuos su Una į golfo klubą, ir jie pirmą kartą liks vakare namie vieni, jie tapo dar įtaresni, norėjo sužinoti, ar ji irgi įstos į golfo klubą. Supratę, kad tik eis į klubo barą, jie klausinėjo, kurią valandą ji grįš namo.

Jiems prireikė laiko priprasti, kad ji kiekvieną popietę nebeina į darbą ir pasitinka juos, grįžusius iš mokyklos, namie. Nors kartais jie ir susikivirčydavo, Donalas erzindavo Konorą, toks buvo jų gyvenimas, ir dienotvarkės permaina vertė juos jaustis neįjaukiai, tarsi jiems reikėtų vėl viską pradėti iš naujo.

Una paklausė, ar Nora galėtų užsukti pas ją ir nuvežti į golfo klubą, kadangi Semas turi laisvą pusdienį ir ketina sužaisti golfo turnyrą, paskui klube užkąsti ir tik tada susitikti su jomis.

Nora manė, kad Semas turėtų atvažiuoti į miestelį jų pasiimti, ir svarstė, ar tai galėtų būti Unos dingstis atšaukti susitikimą, bet vis dėlto nusprendė viskam pritarti, jei kartais susidurtų su seserimi Toma ir ši paklaustų apie Džibnius ir apie Uną. Jai šovė į galvą mintis, kad jei sesuo Toma gyventų kitame amžiuje, būtų sudeginta kaip ragana.

Tą popietę, prieš eidama į golfo klubą, ji nuėjo į kirpyklą išsiplauti ir susišukuoti plaukų. Buvo su vilnone suknele ir megz-tiniu, dar apsilvilo žieminį palatą, jei kartais reikėtų pajėti iš automobilių stovėjimo aikštelės į klubo pastatą.

– Semas džiaugiasi, kad tu eini su mumis, – tarė Una, kai Nora ją pasiėmė. – Džibniai yra vieni geriausių banko klientų, ir jis labai geros nuomonės apie Viljamą Džibnį Vyresnįjį. Sako, kad jis mąsto kaip tikras verslininkas. Jo sūnūs ketina pradėti dideles permainas, ir Semui jie taip pat daro įspūdį. Regis, ten per daug darbuotojų. Ar tu tai žinojai? Semas sako, kad sutau-pius iš atlyginimų verslas dar labiau suklestės.

Semas klube jų jau laukė. Jis užsakė gėrimus.

– Bloga diena, – pasakė jis sugrįžęs. – Mušdamas į trečią duobutę pataikiau į nelygumą, ir būtų buvę išmintingiau išvis išėiti.

Jis buvo aukštas ir raudonveidis. Jo akcentas, pamanė Nora, būdingas centrinei šalies daliai. Semas kalbėjosi su ja taip, lyg būtų ją visada pažinojęs. Tai turbūt naudinga, pamanė ji, tam, kas dirba banke ir keliauja iš vieno miesto į kitą.

Netrukus prie jų prisidėjo dar du vyriškiai, vienas iš jų mies-te turėjo cheminių medžiagų parduotuvėlę. Nora yra buvusi jo parduotuvėlėje, bet su juo dar nebuvo kalbėjusi.

– Man galėjo labiau pasisekti prie penktos duobutės, – tarė

jis. – Jei būčiau geriau nusitaikęs į kamuoliuką. Manau, sutruk-
dė vėjas.

– Ak, aš tai pastebėjau, – pasakė kitas vyriškis. – Nebuvo
taip ramu, kaip atrodė.

– Manau, kad tai supratau po penktos duobutės, – aiškino
chemikas. – O prie aštuntos duobutės pasipainiojo paukštėlis.

Jis pažvelgė į Norą ir Uną, tarsi jos irgi būtų žaidimo dalyvės.

– Žinote, – kalbėjo jis toliau. – Aš visada sakau, kad tai ge-
riausias metų laikas geram golfo turnyrui. Jeigu sausa.

– O buvo sausa, ar ne? – paklausė Una.

– Turėjau ties trečia duobute viską baigti ir išeiti, ar lytų, ar
saulė šviestų, ar dar kas, – nesiliovė Semas.

– Pats Kristis O’Konoras nebūtų pajėgęs išmušti iš ten ka-
muoliuko, – guodė chemikas.

– Bet turėtų egzistuoti koks nors būdas tai padaryti, – pasa-
kė Semas. – Kai gyvenau Kaslbare, turėjau geležinę lazda ir ja
galėdavau atlikti tą triuką. Smarkiai įsiūbavus lazda, tai būdavo
visai lengva.

– Ar galėtum ją kuo nors pakeisti? – paklausė Una.

– Praradau ją žaisdamas pokerį, – atsakė Semas. – O vaiki-
nas, kuris ją išlošė, tais ir dar kitais metais laimėjo klubo čem-
pionatą.

Chemikas nuėjo prie baro užsakyti dar gėrimų.

– Man labiau patinka čia negu Roslere, o tau? – paklausė
Semas kito vyriškio. – Man patinka gerai suplanuotas devynių
duobučių golfo raundas. Kai kuriems žmonėms labai patinka
Roslere, ir galbūt jie teisūs savaitgaliais, kai čia labai daug žmo-
nių. Tačiau ramų šiokiadienį taip nėra.

– Ar daug kas žaidė? – paklausė Una.

– Nedaug. Buvo ketvertas damų. Nežinau, kas jos. Štai ką

reiškia būti naujame mieste. O jūs pati žaidžiate? – paklausė jis Noros.

– Ne.

– Ak, tai didis žaidimas. Tai ne tik treniruotė, bet ir būdas pažinti miestą. Gali spręsti apie miestą iš jo golfo klubo.

Kai chemikas grįžo su gėrimais, Una atsiprašė ir nuėjo į vonios kambarį. Nora nusekė paskui ją.

– Būtų miela, jei pajėgtum išverti čia ilgėliau, – pasakė Una.

– Dėl manęs nesijaudink, – atsakė Nora. – Kai Morisas buvo gyvas, įpratau klausytis apie Airijos respublikonus, o per rinkimus būdavo dar blogiau, gera taip atsipalaiduoti ir į nieką nekreipti dėmesio.

Ji norėjo pasakyti, kad Morisas visą gyvenimą tokius pokalbius niekindavo, kaip ir ji dabar. Akimirką atrodė, kad Una dėl jos teiginio išsižeis, esą nereikia kreipti į tas kalbas jokio dėmesio, bet paskui nusišypsojo ir pažvelgė į veidrodį.

– Suprantu, ką turi omenyje, – pasakė ji.

Vėliau tą pat vakarą prie kompanijos prisidėjo dar vienas vyras ir viena moteris, pristatyta kaip jo sužadėtinė. Pamažu Nora suprato, kad jis yra Elizabet draugas Rėjus. O Rėjui prireikė laiko suprasti, kas ji.

– Ji man daug apie jus pasakojo, – prisipažino Rėjus. – Sakė, esate greičiausia darbuotoja iš visų, kokias yra mačiusi. Būtų geriau, kad ji nesužinotų, jog šįvakar čia buvau. Tai yra – būtų geriau, kad jai to nesakytumėte.

– Mudvi su Elizabet turime apie ką pasikalbėti ir be to, – atsakė Nora.

– Taip, ji ne tylenė. Šnekos jai nestinga.

– Ji labai gerai dirba, – pasakė Nora tokiu tonu, kuris turėjo padėti baigti pokalbį. – Tikra savo tėvo dukra.